

za norca. Zlato, če hočeta vedeti, je prodrlo skozi zemeljsko kroglo, ven je prišlo v Gani, glih tam, K., kjer je en zamorec sral. On serje, zlato pa vanj. Ko zamorec vstane, je bil ves zlat. Začela se je doba jazza.

(Nadaljevanje in konec prihodnjič)

Pesmi

Marjan
Pungartnik

O GALJOTU IN DESETNICI

I.

nekak grk sinjebradec nekak sprejem ločnica čistega in nečistega
pelodni napad jokala sem kot pes ni grizla robove roditi
zakrmelega otroka rekla sem si njegova prekleta gnila jajca nekak grk

vrnem se v pradavnost ženska čista kot list mislim dež nekaj drobnih
razpršenih kapelj potem mavričasti odtenek olja potem žvižganje
premražene kosovke zapotegnjeni obraz pevke blues o neopranih avtih

nekak grk so mi rekli ko so me predstavili sredi svetlobe vitražnih
oken kratkovidni in vlažni mogoče boljšeči pogled ki izdaja pasjo
naravo potem so vpili glede zgodovinskega spora moral sem mižati

pod vekami razpotegnjena v nedogled tista zatohla zaklonišča otroško
kričanje nikake lepote samo neke brezpomembne obrobne smrti
slediti smo nameravali tej prekleti pesmi ki so jo peli vojaki zunaj

to je bilo v neki mrtvi predmestni gostilni prisotni en oficir vojne
mornarice dve dekleti iz tobačne tovarne pomislil sem že da se vrača
galijot s soljo v laseh pa nič pomislil sem že tudi na desetnico

- II. v prijetni lisičini v belem uradu kjer sivo uradnikovo oko
prežvekuje nihče ne vzame uboge desetnice v zakup ognja žareč
- jezik pred njenim domom nihče prav nihče ne vzame uboge desetnice
v hišo ljudje razpadajo v brezdelju toda nihče je ne vzame
- bog se je usmili na cesti karta s pijanci reže si kruh z levico
plašno požira nastavljene vabe toda nihče nihče se je ne usmili
- bolj ko je vroče poletje in bolj ko otroci vreščече zahtevajo
njena rumena beločnica oznanja zlatenico toda nihče je ne vzame
- bolj ko je bleda in prašna in jo oficirji kraljeve garde popravljajo
kar pod ozkimi mestnimi napušči toda nihče nihče je ne vzame
- res veliko obdobje nekrivične ureditve toda na vrtu leže prazne
košarice za jagode desetnica sedi in je toda nihče je ne vzame
- res dodelana pročelja res higienska stranišča kjer si odpočiva
ko se ji zbirajo deževnice v krilu toda nihče je ne vzame v zakup
- na kraju samem ujamejo zlikovca fotorobot zaradi napake neuporaben
na reki posedajo kupi iker toda bister je noben ne vzame
- pojte za njo ki je umrla v vdolbini pod mostom njeno okrvavljeno
krilo vzemite za zastavo plodnosti naučite se njenega jezika
- žvečite tobak kot ona spite s kraljevimi oficirji kakor ona
jejte ukradena jabolka ki še niso povsem zrela uboga desetnica
- III. galjot v mreži razpadajočih valov ladja kakor večno zaustavljen
strah gloda lobanjo oceana z vsemi psi tega sveta pobraten svit
- na vzhodu jutro v ustih zaprt sijaj v ograjenem prostoru tisoči
juter naenkrat razplojena in korenine neprestanega bega zraščene
- v sebi in z morjem ki potuje z njimi kakor vonj tisočkrat poročene
ženske zunaj skovir zunaj okameneli mrtvaški skobljanci v blazinah
- zunaj megla pobegle oblike od svoje snovnosti kazen s smrtjo prazno
kakorkoli pogleda samo meja središče meja nesmiselna kretnja torej

IV. v goli skladiščni svetlobi ples skrbni jezik ognja v rojstvu in naprej
po ozki brvi na bele čolničke utopljenih golih teles kar naprej v sivo

na ravni sporednici brega jasnovidno oko globoka rast vse najsvetlejše
hiše vase obrnjene vse sestradane vzpetine rok vsako prosojno oko lip

brati orumenelo gladino travnika oprati brezkončne črede otrok pobratiti
bele siničje vriske razkropiti tok tisočih ovac na smrčku zemlje piti

naleti nizkega obzorja šum osipanja kaljenja semen zapiranja starih
kmetij poenjajočiči udarci dela odtavanje odpiranje počitek in osamitev

utripanje ognjenih očesc v konjskem zrklu blizu prižgejo luč kot pade
kamen brlizgajo na hitri poti s spenjenimi prebliski konji kakor vode

LIRIKA ženska prepeva s širokim glasom
Z ROBA in ne mara ljudi okrog sebe
treba se ji je samo nagniti

treba se ji je samo nagniti
nad vodo rodi se čista
in umre čista

griškina v prsih nosi teman madež
modro je jutro umiva se z njegovim spancem

.

z gore prihaja človek z rjavo kredo
so na njegovih sencih zapisane
plitve besede vsakdanjega življenja

gre po ostri poti spotakne se
ob odčesnjeno vejo kdo ve
kolikokrat je upal v to naključno
srečanje ozira se nazaj v goro

kmetje na njej upogibajo kose k zemlji
jutro je zgodnje ni še pozabljen
večerni grm toplote v bregeh

več ni v njem usmiljenja
 grdo je izdal svoje prijateljstvo
 sploščil se je v togi obris stenskih podob

gola vedeževalka spi — odprto
 je njeno nebo ovce stopajo vanj
 kot neurejena čreda

bela molitev njenega telesa

cerkev spi na njenih ustnicah
 iznad hribov sonce drži
 svoje roke v baročni oltar

premagal je spanec svoje sovražnike
 zdaj sanjajo o sebi
 pot muke jim nad usločenim
 grebenom čela drhti —
 komaj se spoznam v tej luči resnice

- TEMA I starkino teme luč skozi njeno preguljeno spominsko verigo
 gozd lahkih otrok v bosem snegu odpirajo se njene čeljusti
 v svetlobo izvir sredi belega proda vrtinec deževja pljusne
 na reko vrtinec metuljev poslanih iz sončnega središča
- TEMA II odlomljen glas orgel pripeljejo voz nakladač vpije in kaže
 rumene zobe konji nočejo z mesta okrogle oči vrtijo v strahu
 zbira se perje popoldanskega počitka nakladač ubija konje s težkim
 kladivom roke si je obrizgal s krvjo sloni na zleknjenem vozu